

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1854-07-21)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: "BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1854-07-21)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 122. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000047.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiel. d. 21de Juli 1854.

Kisere Fader!

Det er den første Formiddag i denne Uge, at mit Thermometer viser 18 Grader i Skyggen; de foregaaende Dage har jeg, uagtet al anvendt Umage ikke kunnet bringe det lavere end til 20 Grader; — og denne Kølighed (!) vil jeg benytte til at takke dig — og giennem dig Moder — for de kiærlige Fødselsdagshilsener, jeg modtog igaar. Det er dog unaturligt, at leve sit Liv saadan hen, uden stadigt Samkvem med dem, man ved Blodets og Siælens Baand er knyttet til; unaturligt, siger jeg, i det mindste efter min Natur, der daglig føler Savnet, og hyppig — naar, som det ofte hænder, Tanken ligesom træder udaf sin vante Vei, udaf de bestaaende, tilvante Forhold, svæver beskuende over dem og et Øieblik betragter dem ligesom fremmede, nye; naar Siælen ligesom faaer Magt til et Øieblik at løsrive sig fra Vanen, at glemme den historiske Forbindelse, og som Tilskuer betragte den Scene, hvor den ellers selv er Skuespiller — hyppig, siger jeg, hænder det da, at jeg forundrer mig over mit eget Liv og dets Eensomhed og ikke er langt fra at troe, at jeg drømmer. Jeg veed ikke, om Du kiender den — Følelse, kan jeg vel kalde det, jeg sigter til: et Slags Aandsfraværelse, der dog ikke er uden perspectivisk Klarsynethed, men hvor Aanden ligesom gaaer paa egen Haand, og fra et Standpunkt, der ligger paa Grændsen af Bevidsthed og Drøm betragter sig selv, d.v.s. sin Gierning, sine Forhold og sin daglige Scene.

Billedligt, og derfor maaskee bedre, kan jeg beskrive dette underlige aandelige Søvnngængerer saaledes: jeg læner mig tilbage i min Stol, begynder med at tænke paa noget bestemt, men holder ikke Tankegangen fast, et Indfald kommer fra Høire og tager mig med, et andet fra Venstre og fører mig tilbage; min Siæl er givet i Tankernes Vold, den lader sig tage af dem, og pludselig er det, som om de toge den med sig og stillede den paa et høit Sted, et eensomt Sted, udenfor Verden, hvor den ikke kan røre sig, men hvorfra den, ligesom i lang Afstand seer ned paa den Plads, den nylig forlod. Og da seer jeg mig selv, men er dog ligesom en Anden, der forundrer sig over mig; jeg seer mit Værelse, mit Bord, mine Bøger, jeg seer mine Omgivelser, mine fiern Venner, min Skiebne, mit Liv — men Alt som i Afstand, som noget Fremmed, som om jeg læste en Historie; jeg tænker, det er dog et underligt Liv, den Mand fører og har ført, men det aller s. 123 Forunderligste er dog, at jeg er den Mand; hvor besynderligt, at jeg er Professor og boer i Kiel og har min Slægt og mine Venner i Kiøbenhavn; hvor besynderligt, at jeg overhovedet er til, og at jeg er saadan og ikke anderledes o. s. v. Og saaledes kan jeg en Stund forundret betragte mit eget Liv, indtil jeg pludseligt, ved et Tankeryk, som et Lem, der trækkes i Led, faaer min Aand sat ind i dens Plads igien, og læser eller skriver videre der, hvor jeg slap.

Langt tilbage, i mit Ungdomsliv, kan jeg huske, at denne Følelse kunde komme over mig, pludselig, ene eller i Selskab, ja naar jeg sad og talte med nogen; da bleve de Talende ligesom rykkede bort i lang Afstand, deres Ord, Stemme, Bevægelser bleve som mekaniske, jeg forundrede mig over dem, men allermest over mig selv, at jeg sad der iblandt dem, at jeg stod i det eller det Forhold til den Talende, at jeg overhovedet stod i Forhold til nogen og var til. Og ofte, som sagt, griber denne Forundring mig nu, med en Blanding af Savn — som om det var noget urimeligt, at jeg levede her, skilt fra Eder Alle. Og »efter Ideen« som Philosopherne sige, d.v.s. efter mit Livs Idee, er det ogsaa urimeligt; thi hvad har jeg, saadan som Naturen, Skiebnen og jeg selv har dannet mig — hvad har jeg egentlig at gjøre med Kiel og med alle de Mennesker, her leve, med Universitetet og med at lære Holstenerne Dansk? Jeg maa knibe mig selv i Næsen, for at huske, jeg er Professor. Men Dagene gaae, Tiden virker langsomt, og Vanen har vel allerede — skiøndt jeg ikke mærker det — begyndt at fæste min Fremtids Traade til denne Strand. Jeg haaber det, men — som sagt — jeg mærker det egentlig ikke. —

Og, jeg skriver og skriver, og fortæller Intet. Forstyrret og adspredt men nyttig for mit Legeme har den senere Tid været. Siden jeg sidst skrev til Hiemmet, har jeg været paa Reiser, først en Ugestid, over Preetz, det skiønne Pløen (som jeg gjerne byttede for Kiel), det Sorø-stille Eutin, til Lübeck, hvis herlige gamle Kirker, Raadhuus og øvrige middelalderlige Bygninger gjorde et velgiørende Indtryk paa min Phantasi, og gav mig Lyst til snart igien at drikke et Glas Rhinskviin i den hvælvede Raadstuekiælder, som — selv 400 Aar gammel — fører Tanken ligesaa langt tilbage. Hvor ønskede jeg ofte, at Du havde været med paa denne Reise; i Ro og Mag, gratis, og i en fortræffelig Wienervogn kiørte jeg med Overtoldinspecteuren Etatsraad Schrøder til Lübeck; tog derfra med Jernbanen til Hamburg, besaae denne Byes nærmeste Omegn s. 124— Elbkysten og Blankenese — og reiste derfra over Rendsburg, hvor jeg tilbragte en Dags Tid hos Oberst Falbe, tilbage til Kiel.

Dagen efter at jeg var kommen hiem, kom min Ven, Digteren Munch ganske uventet ned for at besøge mig, directe med Dampskib fra Christiania. Jeg var saa heldig at faae et Værelse leiet til ham her i Huset (som nu atter er propfuldt af Badegiæster) og glædede mig ved i otte Dage at leve sammen med en Mand, med hvem jeg deler mange smukke Reiseminder fra Italien. I Selskab med ham gjorde jeg en to Dages Udflugt til den smukke Selentersø, over Selent, Lütjenburg til Badestedet Hassberg ved Østersøen, og saae paa Ud- og Hiemveien det nyopbygte, gothiske Jagtslot Blomenburg, Neudorf, Pauker (der tilhører Landgreven af Hessen) og Salzau — alle statelige holstenske Riddergodser. Munch forlod mig for otte Dage siden, og selv reiser jeg om 14 Dage til Iselingen. Imellem den 15de og 20de August kommer jeg til Gammelgaard, og glæder mig til der at træffe dig og leve 14 Dage i landlig Stilhed.— —

Hils Moder og tak for hendes Brev. Fortæl hende, at jeg i Gaar Morges, da jeg — fortrædelig over at have sovet for længe og uden at tænke paa Dagens Høitidelighed — kom ind i min Dagligstue — blev jeg overrasket ved at finde Bordet ziirligt dækket, pyntet med en smuk Bouket Blomster, en Tallerken med friske Jordbær og — en dansk Julekage, bagt af min Værtinde. Denne venlige Opmærksomhed rørte mig saameget mere, som hun i denne Tid har nok at tænke paa i sin egen Ulykke. Pastor Wolf fratræder idag sit Embede og reiser imorgen til Kiøbenhavn for selv at tale med Kongen. Skulde han opsøge dig, da modtag ham venligt, saavel for min Skyld, som for hans egen tunge, skiøndt selvforskyldte Skiebnes Skyld. Om en Maaned eller før sees vi altsaa. Indtil da Levvel! — —

Christian.